

Делегаткиња Нермина Капетановић упутила је Савјету министара БиХ два питања која гласе:

1. „Када ће Савјет министара БиХ доставити Парламентарној скупштини БиХ извјештај о реализацији закључка са 62. сједнице Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ, одржане 14. 10. 2009. године, у вези са спровођењем мјера и активности за рјешавање проблема грађана Босне и Херцеговине који су били запослени и настањени у Републици Хрватској, а у периоду од 1991. до 1995. године отпуштени су са посла, а која ће садржавати активности које су из својих надлежности предузели Министарство иностраних послова БиХ, Министарство цивилних послова БиХ и Министарство за људска права и избјеглице БиХ?
2. Још од 1996. године воде се преговори о уређењу имовинско-правних односа између Босне и Херцеговине и Хрватске. Споразум о уређењу имовинско-правних односа између ове двије државе у више наврата је био пред потписивањем да би, дословно, у задњи час бивао блокиран, најчешће због неслагања Владе Републике Српске јер у њега нису били уграђени ставови српске стране, на које Хрватска не пристаје.

Непостојање овог споразума хрватска страна истиче као разлог што још увијек не долази до веома значајног поврата имовине БиХ у Хрватској и што се у овом сегменту не поштује и не примјењује Анекс Г Споразума о питањима сукцесије (потписан 2001. године у Бечу, а ратификован у БиХ исте године). Овим споразумом државе сукцесори се обавезују да ће на својим територијама штитити приватну својину и стечена права грађана и правних лица бивше СФРЈ без дискриминације, тј. независно од националности, држављанства или пребивалишта. Примјена Анекса Г је са правног становишта безусловна.

У јулу 1991. године Влада Републике Хрватске доноси Уредбу којом се забрањује располагање, продаја, замјена, пренос права и коришћење некретнина на њиховој територији а које су у власништву, посједу, на коришћењу или управљању органа и институција Федерације. Мада је међудржавни споразум који је Хрватска ратификовала правно 'јачи и старији' од домаћег правног акта,

Хрватска је опструирала Анекс Г тог споразума позивајући се на властиту уредбу.

Објекти који су предмет поврата, вриједност потраживања па и карактер имовине се мијењају, имовина постаје неупотребљива, нестаје, а права из њега постају тешко остварива и ненадокнадива.

Примјера ради, због неријешених имовинско-правних односа БиХ и Републике Хрватске, Хидроцентралне на Требишњици су до сада изгубиле преко 250 милиона КМ. Оспоравање власничког права Шипаду на неоспорну имовину у луци у Шибенику, непризнавање права на хотелске комплексе у Подгори, Сланом, Заострогу, Башкој Води, Дубровнику, дијелу луке Плоче, пословни простори РМК Зеница, рудника Љубија, Дјечје болнице у Цавтату.

Да ли је тачан, шокантан податак да се списак некретнина које се налазе у власништву БиХ у Хрватској завршава на броју 7, иако се стварни број тих некретнина изражава хиљадама а вриједност мјери десетинама милијарди марака? Ова информација је садржана у службеном допису Сектора Министарства финансија и трезора за спровођење сукцесије бивше СФРЈ и управљање имовином институција БиХ, упућеном 15. 08. 2011. године тадашњем министру Драгану Вранкићу.”